

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

tur. Bertoldus quoque Luneburgensis abbas, Accon expectare ducem profectus, finem fecit viuendi, tumultus ibidem.

CAPVT XXXIII.

Henricus autem dux, lustrata terra sancta, quam inuisere venerat, ex Antiochia in vicinas terras repedaturus respexit: Tenebat proxima Milo Saracenus, homo varius, & cuius semper fidem suspectam duxere Christiani: Placuit consilio principis Antiocheni pertentare animum Saraceni: Itaque dux, misso ad eum nuncio linguae gnaro, saluum per terram eius & incolumem transitum postulauit: Ille non recusans, viginti suorum de primoribus illi obuiam misit, qui deducerent. Sed princeps Antiochenus vir Christianissimus, confidere promissis eius non satis securum ratus, suasit, ut accepta naue die ac nocte transiret in portum Simeonis, magna ex parte prateruectus terram Milonis. Sequutus dux consilium principis, eò contenderat in ciuitatem, quam vocant Tersult: Eam postea Milo, quod intellexisset eò diuertisse, se contempto peregrinos, expugnauit. Soldanus autem princeps Turcorum misit obuiam Henrico ad conductum viros quingentos, qui ab incursione Milonis ducem tuerentur. Asiam tum arbitror minorem tenuisse Henricum, in qua Turci dominantur, appellaturque nunc Turcia magna: Transierant terram desertam, inuiam, & inaquosam, itinere trium dierum, omnia portantes in equis ad vitae usum necessaria: Erat enim Armenia pars, donèc peruenirent in Heracleam: Quo in loco hospitaliter etiam à Turcis excipitur. In loco autem, qui dicitur Axarat, occurrit ei Soldanus, amplexans & deosculans ducem, suumque appellans amicissimè consanguineum: Gratulatur incolumem ad se peruenisse

uenisse de inimica terra Milonis omnium communis hostis. Percontatur dux, quid se suum dignetur vocare consanguineum hominē de terra longinqua? Tum ille Princeps Russorum olim accepta Teutonica coniuge, filiam procreauit: quam pater in has terras nuptā descendit, vnde mihi origo est. Placuit duci vnde cūq; tradita cognatio: dulce illi fuit in homine alienigena humanitatis illa recognitio, etiam è longinqua cognatione. Omnes enim ille Teutonicos principes, terrarum ignarus, vnius esse stirpis ducebat. Dedit autem duci dona plurima, Tunicam auratam eo precio, vt dux non suo corpori, sed diuino cogitaret, quod & impleuit, aptare ministerio. Iussit adduci equos mille octingentos, milibusq; permisit Henrici, vt quisq; suo ordine, quem magis probaret, tolleret: Accepit quisq; suum. Inde producti caballi triginta insignes dono duci, sellis, phaleris, frenis auratis pro magnificentia singulari: Addidit domos sex de more gentis filtrinas, & sex camelos qui ferrent, cum seruis qui bestias gubernarent: Addidit duos leopardos, & equos, & seruos: Docti enim erant leopardi in equis vectari. Cumq; modis omnibus benignissimè & humanissimè cum duce ageret, ille familiaritate fretus, sumpsit audaciam: Miror, inquiens, prudentem principem non sectari veram Christi religionem pietate & virtute plenam: quae si tibi soli adesset, omnium quos viderim principum faceret felicissimum. Ille sub hac: Non est, ait, difficile credere, quod Deus quando voluit, de immaculata Virgine carnē assumpsit, qui hominem primum de terra virgine plasmauit: sed omnium cōmunis Dominus, non vno voluit ab omnibus honorari cultu. Dux non ausus profundiores ingredi cum homine super ea re sermonem, valefacto multa cū gratia

ritudine discessit: Conductum tamen eius habens, per
vicinas Turcorum ciuitates peruenit in terram deser-
tam, vbi rex quondam Conradus cum suo memoratur
agmine cōstitisse, cum fraude Imperatoris Constantino-
politani farina calcē immiscētis, multis exitio fuere mi-
litibus. Nā Conradus rex agrū trahens exercitū, diffici-
limo itinere peruenit in terram sanctam. Dux quoq; in-
dē expeditus, pertransitis aliquot ciuitatibus, quas eo in
littore dux quōdā Godfridus expugnauit, peruenerat
ad brachiū sancti Georgij: indeq; traiciens, breui con-
tendit redire Constantinopolim: Redeuntem Imperator
non illiberaliter excepit: Ibi enim iumenta sua ducis
milites reliquere: quibus receptis Monopolim conten-
derunt: Sed & ibi Imperator iussit ducem hospitaliter
dimitti in viam suā: Offerri quoq; praecepit munera pre-
ciosa, quatuordecim onera mulorum. Sed dux modesti-
am preferens, non accepit. Cumq; attentius moneretur
liberalitatem tanti principis non contemnere, tanti spēr-
cessit, vt quibusdam sanctorum reliquijs magno munere
acceptis, quibusdā etiam gemmis, magna cū gratitudine
valesciens, Germaniam suā magnis itineribus repeti-
uit. Sed primū Bulgarorum nemus, in quo pridem labo-
rabat, peruadens, peruenit ad regem Vngarorum: qui
post mortē fratris rex creatus, magnis apparatibus ducē
accepit: & per regnū suū praebens cōmeatus, cum ingen-
ti dimisit honore: & peruenit tandem suā in Bauariam.
Audiuit aut Augustum in Augusta cōsidere, quē adiens
cōsalutauit: Ille gratulatus amico qd de via longinqua
& periculosa recepisset incolumem, perbenignē excepit
venientem, ac dimisit. Descendens autem in Saxoniam,
iam anno euoluto, Brunswicum redijt, domum suam re-
uissens, ecclesiam autem multis sanctorum reliquijs,
aura-

aura-

auratis atq; sericeis vestibus exornauit, quas secum tulerat: Quae res hodie quoque cernitur in ecclesia sancti Blasij eius loci primaria.

CAPVT XXXIIII.

Peregrinati cum peregrinante duce, nos quoque reuertentes in idipsum, coepta Saxoniae praeciosa facinora exequamur. Hanc vero peregrinationem fabula locum tribuisse arbitror de Henrico, qui per variam fortunam peregrinatus, magnis & multis periculis emergens, difficili labore in terram suam reuersus, leonem aduexerit, qui sepulcrum eius seruet. Hac verò narratio quam puerilis & delira sit, facile intelligunt viri sensati: Peregrinatus est Leo: Sed quoniam ignorabat fabulator, quod peruenerit, comminiscitur indoctam fabulam de leone & dracone. Ignorabat asellus iste bipes, quicunque fabulam primus commentus est, hunc primipem ab initio atatis suae cognomen accepisse Leonis, quomodo pater eius, Catuli, & Albertus marchio, Vrsi. Indè nouerit eum esse leonem, quem aneum cernit rugienti similem in burgo Brunswici. Et quoniam in Scandinavia sumus exequuti, quo feruore, qua deuotione uisitata Lubicensis ecclesia Hericum abbatē sancti Aegidij Brunswicensis poposcerit, accepitq; episcopum, hoc loco transilimus. Per quae tempora Christianus Moguntinus archiepiscopus pro Imperatore cuncta gerebat in Italia. Mirum dictu: homo Teutonicus, natione Thuringus, non minor facundia, quam gestarum rerum gloria, Latina, Graeca, Italica, & Brabantina lingua uixta utebatur. Ferunt rumore tum disseminatum, quod asini & meretrices in exercitu eius, maioribus vicerentur sumptibus, quam tota Imperatoris familia, quae tum opulentissima videbatur. Clerici & foeminae exercitus eius dum